

# **A Prelátus 2016. márciusi levele**

A márciusi liturgikus ünnepek mellett a Prelátus e havi levelében arról ír, hogy a keresztények feladata továbbadni a békét.

2016.04.17.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Pár nappal ezelőtt diakónussá szenteltem hat fivéreteket, a Prelatúra aggregátusait, akik később a papság szentségében részesülnek

majd. Adjatok velem együtt hálát a Mennynek ezért az ajándékaért, és kérjük az Urat, hogy soha ne hiányozzanak az Egyházban és a Műben a hűséges papok, akiknek egyedüli és kizárólagos gondja az, hogy a lelkek javát szolgálják. Használjuk ki az Irgalmasság évét arra, hogy még nagyobb odaadással imádkozzunk az Egyházért és a világért, szoros egységben a Pápával.

„Isten irgalma átalakítja az ember szívét, megmutatva neki a hűséges szeretetet, ezzel alkalmassá téve őt az irgalmasságra. Ez egy mindig megújuló csoda, hogy az isteni irgalmasság be tudja ragyogni bármelyikünk életét a felebarátaink iránti szeretetre ösztönözve bennünket és arra indítva minket, amit az egyházi hagyomány az irgalmasság testi és lelki cselekedeteinek nevez.”[1]

E hónapok folyamán elmélkedjünk arról, hogy az Isten iránti szeretetünk hogyan vezet minket arra, hogy másokkal és az ő testi-lelki jólétükkel törődjünk. *„Ha valaki azt állítja, hogy: »Szeretem az Istent«, de testvérét gyűlöli, az hazug. Mert aki nem szereti testvérét, akit lát, nem szeretheti az Istent sem, akit nem lát. Ezt a parancsot kaptuk tőle: Aki Istent szereti, szeresse testvérét is.”*[2]

Március 11-én, don Álvaro születésének évfordulóján örömmel emlékezünk Isten e jó és hűséges szolgájára. Az Egyház azért emelte a boldogok közé, mert teljes hűséggel megélte az Opus Dei szellemiségét, amelyet Szent Josemariától tanult. Don Álvaro soha nem akart feltűnni vagy az Atyákkal azonos szintre kerülni. Gyakran mondta mély, őszinte alázattal, hogy ő nem több, mint az Atyánk árnyéka, egy eszköz, amelyet ő Isten akarata szerint

használt arra, hogy tovább irányítsa a Művet a Mennyből.

Egy apró eset segíthet megérteni don Álvaro mélyen gyökerező hozzáállását. Amikor Szent Josemariával megérkezett egy összejövetelre, és valaki odament hozzá és kísérte, ő rögtön azt mondta: „az Atyával, az Atyával!” Mindig arra törekedett, hogy a fivéreit és nővéreit – később leányait és fiait – az Alapítónkhoz vezesse, aki a *megfelelő útja* annak, hogy az Opus Dei szellemiségét elsajátítsuk, megtestesítsük és megéljük. Soha nem akarta, hogy az Atyánkkal egyenlőnek tekintsék, mert tisztában volt vele, hogy az Úr úgy rendezett mindent, hogy Szent Josemaría legyen az első és egyetlen, aki teljes mértékben megtestesíti a Mű szellemiségét.

Az Atyánk gyakorlati részletekben megvalósuló alázatáról – amely

mindig is világos példa volt számunkra és természetesen don Álvaro számára is – szeretnék elmesélni egy kis történetet. A Mű egyik pápai elismerésekor az Alapítónk a Vatikáni Rádióban hallgatta, ahogy bejelentették a hírt. Feltűnő volt, hogy amikor a bemondó róla kezdett el beszélni, Szent Josemaría egyre jobban összehúzta magát, mint aki szégyenkezik. Szemléletes kifejezése volt ez annak, amit saját magáról szokott mondani egy kifejezéssel, amelyet a liturgiából, az egyik eucharisztikus ünnep himnuszából származik: „*servus pauper et humilis*”,<sup>[3]</sup> csak szegény és alázatos szolga vagyok.

Már beszéltem nektek a felebaráttal szemben gyakorolt szeretetről, és most az irgalmasság lelki cselekedetei közül néhányra szeretnék összpontosítani. Amikor Isten megítél minket, megkérdezi majd tőlünk, hogyan segítettünk

felebarátaink anyagi szükségletein, de más kérdéseket is meg kell majd válaszolnunk: **„Segítettünk-e megszabadulni a kétségektől, amelyek a magány forrásai és gyakran félelmet keltenek; képesek voltunk-e legyőzni a tudatlanságot, melyben milliók élnek...? Ott voltunk-e a magányos és gyötrődő ember mellett, megbocsátottunk-e a minket megbántóknak, és elutasítottuk-e a bosszúállás, a gyűlölet minden formáját, melyek erőszakhoz vezetnek – Isten példáját követve, aki annyira türelmes velünk? Türelmesek voltunk-e, és végül rábíztuk-e az Úrra imádsággal fivéreinket és nővéreinket?”**[4]

A lelki cselekedeteknek a Pápa által felvázolt listájában felfedezhetünk egy közös nevezőt: azt a vágyat, hogy elültessük a békét az emberek szívében. Emlékszem egy alkalomra, amikor megkérdezték Szent

Josemariát arról, hogy mit jelent az első keresztények által használt köszöntés, amelyet mi is használunk a Műben. És ő így válaszolt: „**Pax! Nem kiabáljuk ezt, de igyekszünk magunkkal vinni a békét, bárhova megyünk is. Így amikor a hullámok felkorbácsolódnak, a saját szenvedélyeinket és másokét csillapíthatjuk egy kis megértéssel, egy kis baráti érzéssel, más szóval egy kis szeretettel. Békét hozunk és békét hagyunk magunk mögött.**

**Pax vobis! Emlékeztet? Clausis ianuis (Jn 20,26), az ajtók zárva voltak, de ő bejutott. És azt mondta nekik: békesség nektek. Erről van szó: néha itt a földön mi is minden ajtót zárva találunk. De nemcsak hogy nem veszíthetjük el a békét, hanem még másoknak is tovább kell adnunk: pax vobis.”**[5]

**Majd hozzátette: „Amikor félreértéssel, szervezett rágalmakkal, hazugsággal szembesülünk, rossz hírünket keltik..., mindig őrizzük meg a megrendíthetetlen békét. Szeretném, ha ezt maga Jézus tanítaná meg nektek. Én ezt először a szüleimtől tanultam, a keresztény otthon melegében, majd később – nem szégyellem megmondani, mert nem gőgből mondom – a Szentlélektől.”[6]**

Első utódja jól megtanulta ezt a leckét, éppen ezért törekedett arra, hogy mindazok lelki és anyagi szükségleteit kielégítse, akikkel találkozott. Sokan emlékszünk arra a jóságra, amellyel fogadta azokat, akik gondjaikkal hozzá fordultak, és arra a békére, amellyel a lelkükben visszatértek mindennapi tevékenységükhöz miután beszéltek vele, még ha csak röviden is. Sokan megtapasztalták és igazolják, hogy



don Álvaro valóban békét és örömet árasztott maga körül, mindig hangsúlyozva, hogy csak azt adja tovább, amit az Atyánktól hallott.

Szent Josemaría éppen e szavakkal utalt a gyermekeire: „**az öröm és a béke magvetőinek**” nevezte őket, ahogy egy régi szentszéki dokumentum is említi a Mű tagjait. Azt tanácsolom mindenkinek, aki ebből a szellemiségből szeretne meríteni – akár a Mű tagja, akár nem –, hogy igyekezzon enyhíteni a körülötte élők lelki szükségleteit vagy azokét, akikkel bármilyen okból kifolyólag kapcsolatba kerül. Legyetek elfogadóak, minden pillanatban készek arra, hogy meghallgassátok mások aggodalmait és megfelelő tanácsot adjatok nekik, ha kérik. Vigasztaljátok azokat, akik saját betegségük, egy szerettük betegsége vagy halála, vagy egészen más okok miatt szenvednek, mint például a munkanélküliség, amely

sok országban jelent problémát a jelenlegi gazdasági válságban. Olykor nem lehet konkrét megoldást javasolni, de soha nem hiányozhat a baráti szó, az imádság és az együttérzés, amellyel osztozunk fájdalmaikban és nehézségeikben.

Szent Pál írta: ***„Áldott legyen az Isten, Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene! Ő megvigasztal minket minden szomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk azokat, akik szomorúak, azt a vigasztalást nyújtva nekik, amelyet ő nyújt nekünk.”***[7]

Ahogy Szent Josemaría mondta, ***„mindenkinek szüksége van a szeretetre, és nekünk is szükségünk van rá a Műben. Törekedjete arra, hogy szentimentalizmus nélkül, de egyre jobban szeressétek a***

***testvéreiteket. Segítsetek nekik Isten életét élni, próbáljátok őket biztosítani arról, hogy számíthatnak a segítségetekre, a szeretetetekre, a testvéri feddéseetekre***".[8] Így kell viselkednünk mindenkivel, de különösen – mivel a szeretetben is van sorrend – azokkal, akik Isten gyermekei az Opus Deiben vagy részt vesznek az apostoli munkánkban, ugyanakkor mindenkivel, mert senki sem közömbös számunkra.

Szent Josemaría tanítását követve Boldog Álvaro megjegyezte, hogy *a béke és az öröm* terjesztése a föld minden útján megköveteli, hogy „nagy békét halmozzatok fel a szívetekben. Akkor ebből a bőségből tudtok majd adni másoknak, először a hozzátok legközelebb állóknak: a rokonaitoknak, barátaitoknak, kollégáitoknak, ismerőseiteknek.”[9]

A hónap második felében a liturgia örömeire buzdít több ünneppel is. Időrendben az első március 19-e, Szent József ünnepe, aki az Egyház és a Mű védőszentje. Ezen a napon újítjuk meg szeretetből fakadó odaadásunkat Istennek az Opus Deiben. Remek nap arra, hogy imádkozzunk azért, hogy legyen több és jobb hivatás az Egyházban: a papok, a szerzetesek és a világi hívők körében.

Másnap, március 20-án kezdődik a Nagyhét, amely 27-én, Húsvétvasárnap éri el csúcspontját. Igyekezzünk megújult odaadással megélni a nagyböjt utolsó napjait, hogy így mélyebben át tudjuk élni a húsvéti örömet.

Március 28-a Szent Josemaría pappá szentelésének évfordulója, amely idén húsvéthétfőre esik: újabb ok ez az öröme és a hálaadásra, amiért Isten olyan szentet adott az

Egyháznak, mint az Alapítónk, aki hűséges odaadásával számtalan férfi és nő számára nyitotta meg „**a föld isteni útjait**”. A hónap utolsó napján pedig arról emlékezünk meg, amikor az Oltáriszentséget először őrizhették meg a tabernákulumban a Mű egyik központjában. Ez a Ferraz utcai kollégiumban történt 1935-ben. Mennyi kegyelemmel árasztotta el az Úr azóta az Opus Deit és apostoli munkáját! Adjunk hálát, gyermekeim, Jézus közelségéért úgy, hogy az Oltáriszentség iránti áhítatunkat szeretettel ápoljuk.

Imádkozzunk továbbra is a Pápáért, a munkatársaiért, akik az Egyház irányításában vannak segítségére, a püspökökért és a papokért az egész világon, hogy egy szívvel és egy lélekkel[10], minden erejükkel szolgálják az egész világot, Isten dicsőségére.

Minden szeretetemmel megáldalak  
benneteket!

Atyátok

+ Javier

Róma, 2016. március 1.

.....

[1] FERENC PÁPA: 2016. évi nagyböjti  
üzenet, 2015. október 4.

[2] *1Jn* 4, 20–21.

[3] IMAÓRÁK LITURGIÁJA:

Olvasmányos imaóra Corpus Christi  
ünnepén, *Sacris solemniis* kezdetű  
himnusz (Aquinoi Szent Tamás  
költeménye).

[4] FERENC PÁPA: *Misericordiae  
vultus* kezdetű bulla, 2015. április 11.,  
15.

[5] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1971. január 1.

[6] *Ugyanott.*

[7] 2Kor 1,3–4.

[8] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1968. október 6.

[9] BOLDOG ÁLVARO: Szentbeszéd, 1985. március 30. („Rezar con Álvaro del Portillo”, Cobel kiadó, 2014, 44. o.).

[10] *ApCsel* 4,32.